

Pri návšteve ľudí rôznych náboženstiev pozorujeme, že slávia Vianoce skoro rovnakým spôsobom, až na niektoré zvláštnosti, ktoré sú podmienené finančným postavením tej, ktorej rodiny.

Napríklad: jedna rodina má malý, obyčajný, umelý, ovešaný stromček, kým druhá krásnu kolekciami ovešanú jedlu vysokú až po strop. Duch je však vo všetkých ten istý. Všetci zasadajú k spoločnej večeri, zabúdajúc na starosti každodenného života v mienke, že zachovajú slávnosť ku cti Ježiša Krista.

Zamyslime sa tu nad niektorými skutočnosťami. Čo má spoločné s narodením Ježiša Krista vianočný strom, zo všetkými jeho ozdobami, imelo, sviečky, vatry, ovocie, orechy, vianočky a rôzne pečivá, prasiatka na ražni? Prečo to hodovanie a pitie? Odkiaľ legenda o Sv. Mikulášovi? Je 25. december dňom narodenia Krista? Prečo toto zachováva ortodoxná cirkev 6. januára?

Kedy sa narodil Ježiš?

Každý iste uzná, že najspoľahlivejším prostriedkom je Slovo Božie—Biblia, ktorá nám o tom podáva spoľahlivú správu. Zachariáš, otec Jána Krstiteľa, slúžil v chráme v období mesiaca „Abi“—podľa nášho v mesiaci Júni. V tomto čase bolo Zachariášovi zjavené, že jeho žena Alžbeta, sesternica to Márie, Ježišovej matky, porodí syna. Keďže anjel Pána navštívil Máriu v 6. mesiaci Alžbetinho tehotenstva, muselo to byť v mesiaci decembri. Na základe toho sa Ježiš v decembri narodiť nemohol, ale 9 mesiacov neskôr, čo vedie ku koncu mesiaca septembra alebo začiatkom októbra.(Lukáš 1: 5, 8, 13, 26- 36).

Ďalšie dôvody: Ježiš sa narodil v období, keď pastieri pásli ovce, teda na jeseň, keď prebývajú v košiaroch a nie v zime.(Lukáš 2: 8- 20, Ezdráš 10: 9, 13). Keď sa Ježiš krstil bolo mu 30 rokov, teda nemohol sa krstiť v chladnej decembrovej vode Jordána. Ježiš zomrel vo veku 33 a pol roka na jar. Z toho tiež vyplýva, že jeho deň narodenia musel byť v jeseni a nie v zime.

Ako sa prišlo k tomu, že sa Vianoce svätia práve v tento čas? Keď sa zadívame späť do dejín, zistíme, že už od počiatku národy uctievali slnce, ako zdroj života. Denne ho sledovali a zistili, že sa podľa ročnej doby vzdialuje a zase vracia. Takto sa im stal zjav slnovratu po 21. decembri udalosťou k oslavovaniu Slnka. Keď boli ľudia po svojom pokuse zo

stavbou Babylonskej veže roztrúsení po celom svete, roznieslo sa tiež uctievanie Slnka. Tak prišlo k tomu, že medzi Škandinávcami, Anglosasmi, Keltmi, Egypťanmi, Peržanmi a inými národmi nastal zvyk decembrových slávností, ktoré boli prevádzané nadmerným pitím, jedením, hýrením a inými nemravnými obyčajmi. U starých Rimanov boli tieto sviatky známe pod menom „Saturnálie“.

Z toho plynúci záver nám jasne ukazuje, že slávnosti a sviatky 25. decembra sú pôvodu pohanského - demónskeho. Výňatok z katolíckej encyklopédie, zv. 3, str. 727 hovorí: Všeobecne známa slávnosť Slnka Natalis Invisti (narodenie nepremožiteľného Slnka), ktorá sa slávi 25. decembra, mala vo veľkej miere vplyv na naše decembrové dáta.

Kresťania rannej doby nemali s Vianocami nič spoločného, ani Ireneus a Tertulian ich vo svojom zozname sviatkov neuviedli. Keď sa však pokúšala Rímskokatolícka cirkev získať pohanov pre svoje záujmy, dala tomu pohanskému zvyku kresťanské meno. Duchovenstvo kresťanstva nielenže túto skutočnosť priznáva, ale ju ešte aj ospravedlňuje. James M. Gillins GSP redaktor „Katolíckeho sveta“ (z decembra 1945) sa vyjadril: „Je nám veľmi známa skutočnosť, že pápeži a koncili prvej cirkvi dali kresťanské sviatky na deň pohanských zvykov preto, aby tieto potlačili. Ako boli však tieto zvyky potlačené? Pod otcovstvom a požehnaním hierarchií sa zachovali až podnes.“

Pôvod a význam vianočných zvykov.

Trvale zelené rastliny boli vždy používané ctiteľmi Slnka. Všade iné podľa zvyku národov. V Egypte palmy, v Indii oleandry, v Ríme zelené ratolesti. Druidovia držali imelo za sväté, ba dňa 25. decembra mal každý mládenec právo bozkať svoje dievča toľko razy, koľko bobúl mala vetvička.

Horiace sviečky používali starí Rimania pri oslavovaní Saturnálií. Vatry boli zakladané každoročne pri slávení sviatkov Škandinávskymi národmi. Podobne aj Číňania a Hindovia pálili vatry z doprovodom kriku. Tento zvyk sa zachoval až po dnes v podobe malých rôznofarebných rakiet.

Samotné pokrmy a alkoholické nápoje majú pôvod z pohanských zvykov. Už za času Jeremiáša piekli tí, ktorí sa odvracali od Jehovu rôzne pečivá pre bohyňu neba (Slnko) a od tej doby majú pôvod rôzne formy perníkov a cukrovínek. Druidova piekli svojej bohyni hlavu kanca na ražni a od toho času zachoval sa zvyk pečenia teliat na ražni. Od Anglosasov

III.

prišiel zvyk rôznych alkoholických nápojov — punčov. Hýrenie a opilstvo, ktoré patrili k slávnostiam pohanov, je dnes v tzv. kresťanstve. Biblia však toto počínanie zavrhuje. Príslovia 23: 21, Galat'anom 5:19—21, Filip. 3:19.

Červenolíci, bucl'atý, veselý muž s dlhou bradou a červeným kožuchom, Mikuláš, nepatrí do série týchto obyčají tak dlho, ako všetky ostatné zvyky. Niektorí tvrdia, že jeho pôvod siaha do 4. stor. Mal to byť Sv. Mikuláš, biskup z Miry, ktorý pre svoje zbedačenie vzozrenia bol dlho patrónom chudobincov. Až v roku 1863 ho podal jeden karikaturista v novej predstave svätého s radostným vzhľadom zahaleného v zimnom šatstve, takého, ako nám ho dnes predstavuje Dedo Mráz.

Satan diabol sa všemocne snažil udržať ľudstvo v nevedomosti o predsavzatí Božom, aby sa protivil a rúhal Bohu a odviedol všetok ľud od uctievania pravého Boha, pravým spôsobom. Svoj podlý plán previedol dvoma spôsobmi: Tým, že premenoval staré pohanské sviatky aj s ich všetkými zvykmi menom narodenia Ježiša Krista, mimo toho pripojil srdcia, sklony a city ľudí na tieto Boha zneuct'ujúce slávnosti, takže keď aj títo spoznajú, že sa tu jedná o samozrejme pohanské zvyky, priamo ľpia na nich a ocenia si ich ako niečo pre nich drahé a vzácné.

Budeš zaiste prekvapený, keď sa dozvieš, že obdarovania na Štedrý deň je práve tak pohanského pôvodu, ako to ostatné. Mal by si zaiste proti tomu námietky, že traja mudrci z Východu doniesli do Betlehema dary. Dobré! To je práve ten významný bod. Títo traja boli ctiteľmi satana diabla, boli to mágovia, prišli z popudu satana diabla, aby vydali Ježiša do rúk Heródesa. Avšak Boh zmaril tento plán. K narodeniu Ježišovmu prichádzali aj iní, avšak nikde nie je žiadneho záznamu, že by mu prinášali dary. (Matúš 2: 1—11 , Lukáš 2: 8—20). Donášanie darov bolo zvykom pri Saturnáliách, ako aj spievanie hymien, z ktorých sa neskôr vyvinuli dnešné Vianočné piesne.

Buďme si úprimní ohľadne obdarovania chudobných potravinami a inými vecami v tejto Vianočnej dobe. Ako je to s nimi po celý ostatný čas v roku? Odstráni však jednanie niektorého národa hnev Boží tým, že raz v roku podá chudobným almužnu a po celý rok ako je dlhý, chudobu utlačuje zvyšovaním cien? Žiadna formalita štedrosti nezakryje ľahkomysel'né a hriešne ničenie potravín a materiálu, ako napríklad: Spálenie kávy, alebo zaoranie bavlníkových polí, zničenie mlieka a zemiakov a atď. Boh zaiste počuje volanie tých , ktorým sa na Vianoce poskytuje malá almužna a ktorým sa po celý rok nedostáva žiadnej

IV.

pozornosti, ale žijú v útisku. (Žalm 9:16—18, Jeremiáš 5:26—29, Ámos 8:4—7).

Práve kresťanstvo nie je vecou jedného dňa. Ono znamená cestu života naplnenú spevom a chválou Stvoriteľa a jeho Syna, život zasvätený konaniu ich vôle.(Ján 14: 21—23, 24, 15: 9, 10, 1. Jána 2: 3—6). Vyjdime zo zajatí týchto pohanských zvykov a obyčajov a pripojme sa k uctievaniu pravého Boha, životodarcu. Pripojme sa k uctievaniu, ktoré je opísané v knihe slobody a pravdy – B i b l i i . Nasledovaním tejto cesty dosiahneme nielen večný život, ale tiež život naplnený trvalým šťastím a radosťou.
